

Naročnina za celo leto K 2.—. — Posamezna številka velja 3 krajcarje. — Naročnina se tudi na pol leta plačuje in se mora poslati v naprej. Cena oznanil je za 1 stran K 32.—, 1/2 strani K 16.—, 1/4 strani K 8.—, 1/8 strani K 4.—, 1/16 strani K 2.—, 1/32 strani K 1.—. — Pri večkratnem oznanilu je cena posebno znižana. — Za oznanila (inserter) uredništvo in upravnništvo ni odgovorno. — Uredništvo in upravnništvo je v Ptuj v gledališkem poslopu. — Štajerc izhaja vsaki drugi petek, datiran z dnevom naslednje nedelje. — Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj. — Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdalje do ponedeljka pred izdajo dotične številke vpsolati.

Štev. 7.

V Ptuj v nedeljo dne 5. aprila 1903.

IV. letnik.

Vstajenje.

„Bratje postrgajte stari kvas, da bodele novo testo, ker naše velikonočno jagnje Kristus je darovano. Obhajajmo toraj veliko noč ne v starem kvasu, tudi ne v kvasu hudobije in malopridnosti, ampak v kruhah čistosti in resnice!“

Tako piše sveti apostol Pavel Korinčanom (5, 7—8.), besede krasne, besede velikega pomena.

Vstajenje! Vstajenje komu ne napolnuje ta beseda s čistim otročjim veseljem srca?

Narava je vstala, vstalo pa je zopet naše upanje, zbudile so se zopet naše nade, „ker naše velikonočno jagnje — Kristus je darovano!“

Vstal je od mrtvih, premagal pekel, premagal smrt! Ako Kristus ni od mrtvih vstal, je prazna naša vera, prazno tudi vse naše upanje in prazne vse naše nade.

Vstajenje Kristusa je znak in pomen vstajenja vseh dobrih in slabih.

Dragi nam kmetje, ako ste v mukah in vstiskah pomislite, da vso to trpljenje ni nadčloveško, pomislite, da ni nič proti tistim mukam, in proti tistemu trpljenju, katero je moral pretrpeti Sin Božji, ko je odrešil vesolni svet.

Vse ga je zapustilo, vsi njegovi učenci in prijatelji so odbežali, da, celo njegov prvi naslednik na zemlji apostol sv. Peter ga je zatajil, boječ se za svojo osebo, boječ se pripoznati, da je živel in hodil s svojim velikim mojstrom, o katerem je bil vendarle popolnoma prepričan, da je nedolžen in kojega čudeži so mu vendarle morali dokazati, da je vsegamogočen.

Ali mu ni bil Kristus sam že v naprej povedal, da ga bode zatajil? Ali mu ni bil že naprej s tem dokazal, da vse vidi in vse ve?

Dragi nam kmet, vse to je trpel Tvoj Odrešenik voljno. Grozovitne muke so mu prizadevale njegove težke rane, težek njegov križ, a večje še so morale biti bolečine v njegovem presvetem srcu, ker je videl in vedel, da mora to vse trpeti popolnoma nedolžen.

Oh pač neskončno dobro je moralo biti to sveto srce, katero je tako ljubilo človeštvo, da je krvavelo za rod bodoči, za prihodnje ljudi!

In položili so ga v grob, a tretji dan je veličastno zopet vstal!

Ljubezen je bila znak Njegovega prekrasnega življenja, iz ljubezni je pritrpel svojo grenko smrt.

Ljudem je zapovedal, naj ljubijo Boga čez vse, a svojega bližnjega pa kakor samega sebe, da naj celo svojim sovražnikom povračajo hudo z dobrim. In kako je bil pravičen, kako neskončno dobrosrčen! Njegov tovariši in prijatelji niso bili bogataši in velikaši, temveč navadni ljudje, priprosto ljudstvo. S siromaki in bolniki je imel največ opraviti, dobro vedoč kje je treba največ pomoči. In pri vsem tem je ostal sam popolnoma brez premoženja: „Sin človekov nima niti toliko, kam bi položil svojo glavo!“

Poglejmo si njegove tedajne učence, pogledajmo si njegove apostole. Priprosti ribiči so spreobrnil s svojimi besedami in s svojimi vzgledi, s svojim lepim vedenjem in svojim čistim obnašanjem tedajno do cela izprijeno, nečisto ljudstvo. Siromašno so živeli, a žitje njihovo bilo je čisto.

In njihovi nasledniki? Ali žive ti dandanes tudi tako? Ne, vsakdor od Vas vè, da je med našimi duhovniki mnogo ljulike, a ker hvala Bogu niso v si

duhovniki slabi, ker se nahajajo med njimi tudi pošteni, katerim je zares, kot Kristusovim naslednikom za dušni blagor izročeni jim ovčic, radi tega pustimo vsem tudi veselo alelujo, saj je i Kristus govoril, ko je dokončal svojo neizrečeno trpljenje prekrasne besede, polne milobe njegovega blagega srca namreč: „Oče, odpusti njim, ker ne vejo, kaj delajo!“

Tudi mi moramo vsem našim sovražnikom odpustiti, „bratje — postrgajte stari kvas, — obhajamo velikonočno jagne ne v starem kvasu, tudi ne v kvasu hudobije in malopridnosti, ampak v kruhah čistoti in resnici.“

Kmetje, odpustite Vašim sovražnikom, sosedje, ne preganjajte en ovega v kvasu hudobije in malopridnosti, temveč odpustite vsakemu, ako Vas je razžalil, kakor je Kristus odpustil vsem, ki so ga pribili na križ, da, celo za nje poslal vročo svojo molitev tjě gor v nebesa k svojemu neskončnemu Očetu.

Ne preganjajte se en ovega, saj smo vsi otroci enega in istega velikega Očeta tam gori v nebesah, saj je za nas vse, za stare in mlade, bogate in revne trpel njegov nebeški Sin.

Vstajenje njegovo naj nas vse zopet zjedini, pustimo vso preganjanje, pustimo brezmiselno sovražtvo. Pustimo tudi vse brezmiselne mednarodne boje, saj so vsi jeziki, kateri se govorije na svetu, dani od Boga.

Potem bomo obhajali vstajenje našega Odrešenika tako, kakor je njegov apostol želel: „v kruhah čistosti in resnice“.

Potem bomo spolnili Njegovo presveto voljo, a vsaki od nas popolnoma ve, da On, ki je bil sama ljubezen, nam svojim otrokom nikdar ni slabega želel.

A tedaj pa, ko nas bodejo zvale angeljev trobente iz grobov, da stopimo tje pred Njega, tedaj

Kmet in sreča.

Času primerna pravljica.

(Dalje.)

2.

Nesreča nikoli ne miruje. Vedno se klati po svetu in napravlja povsod žalost in nadloge. Tu iztrga ubogim otročičem skrbnega očeta ali ljubo mater, tam privleče nad bogat kraj strašno nevihto, ki uniči z ledenim zrnjem sadove žuljavih rok, kje drugod povzroči krvav pretep in v sosednjo vas zopet zanese kužno bolezen. Njej se ne smili nedolžno dete v zibelki, ne krepek mladenič, ne onemogli starček, ni ji žal za lepe cvetlice po vrteh in poljih in ne zdi se ji škoda za prepotrebne poljske pridelke. Ona ne mara veselih obrazov in milih pogledov, njeno oko se raduje samo ob potokih solz.

Tudi veselje našega kmeta jo je jezilo in sklenila je, dobiti ga zopet v svoje kremplje. Ker mu naravnost ni mogla priti do živega, storila je to po ovinkih.

V občini, kjer je prebival naš kmetič, bližale so se volitve. Ker je več volilcev sklenilo, da bode volilo po svojej volji ne pa po farovski komandi, poklical je župnik misijonarje da bi s peklom in hudičem prestrašili neubogljive može ali vsaj s sladkimi besedami pridobili njihove bojazljive žene za »katoliško« stvar, to je za župnika in njegove hinavce.

bode ta naš nastop, vesela, srečna aleluja, ako smo se ravnali tukaj na zemlji po Njegovi volji.

Spremite za velikonočno pisanko od nas naše najtoplejše želje glaseče se: „Bog daj, da bi bila ta velika ura sodbe, ta težka ura računa, za Vas vsakega brez izjema enkrat srečna, da bi bila ura bodoče — večne rajske sreče!“

Našim kmetom.

(Dalje.)

Že več kakor iz časa pred tisoči leti, da, iz najstarejših časov, se nam poroča, da se je razdelilo ljudstvo v dva glavna dela, v take, kateri so živeli v deželi, in take, kateri so živeli po mestih.

Ovisni so bili vedno in vedno eden od drugega. Mestjan od kmeta, kmet od mestjana. Govorili so morda različne jezike, a sosed se je privadil sosedovega jezika, ta tudi njegovega, tako, da sta se lahko in brez truda razumela. Nobenemu ni niti prišlo na misel, da bi svojega soseda sovražil, ker ta govori drugi jezik.

Kar je pripravil kmet, to je seveda moral spraviti tudi v denar, ker so ga k temu silile druge vsakdanje potrebe.

Pridelke svojega truda je prinesel v mesto in mestjan mu jih je odkupil, dal mu je za to denar, ali pa mu jih zamenjal za drugo blago, katero je bilo zopet njemu potrebno. Podpirala sta eden drugega in to podpiranje je bilo obema koristno.

Tako sta živela na primer na Spodnjem Štajerskem mestjan in kmet vedno v slogi in v miru, čeprav je bil ta Nmec, drugi Slovenec.

A prišlo je vse drugače! Kmet in mestjan sta si zredila sčasoma neko vrsto ljudi, kateri so bili tako rekoč njuni gojenci, katere sta obadva redila s svojo krvjo, bile so to pijavke, neusmiljene pijavke kmeta in mestjana, namreč — klerikalci!

No, osemdnevna »pobožnost« je srečno minila. Znorele ste sicer le dve tercijalki, zato pa je mnogo možev zgubilo korajžo, voliti po lastnem prepričanju. Župnik je toraj dosegel svoj namen, a za majhen trud mu je ostalo od tega, kar so ljudje nanosili za misijon nekaj denarja, veliko kuretine, masla, klobas, moke, vina in drugih enakih malenkosti, ki prav dobro denejo močnim želodcem.

Po končanem delu pa misijonarji niso odšli, ampak začeli so po fari in v njeni okolici od hiše do hiše pobirati le za namen, da bi se jim dobro godilo.

Pater Fidelus je prišel h kmetu, ki je junak naše povesti. S smehljajočim obrazom je zrl v lepi vrt in na drevje, čegar veje so bile podprte, da se ne ulomijo pod težo lepega sadja in z zadovoljstvom je tudi gledal na majhno, toda lično in snažno hišico.

Stopivši pred čedno oblečenega in dobro rejenega gospodarja, ga je takoj vprašal, kako je to, da je na njegovem vrtu vse veliko lepše, kakor pri drugih kmetih.

Pobožni kmetič, kateri je mislil da pred duhovnikom ne sme imeti nobenih skrivnosti in kateremu je tudi misijon zmešal bistro glavo, povedal je odkritosrčno, odkod izvira njegovo blagostanje.

Menihu so se hipoma zasvetile oči ko črnemu mačku, kadar zagleda v krmi masno miš. Kmet je videl ta divji pogled. Kar streslo ga je, in nič dobrega ni pričakoval.